

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Γ' (ΙΣΤ') Α. Π. 138 (773).

ΕΝ ΔΕΥΚΩΣΙΑ (Κέρου),

τῇ 8. Δεκεμβρίου 1921.

A black and white photograph of a vintage open-top car, possibly a Ford Model T or similar early 20th-century model. The car is dark-colored and parked on a light-colored, possibly paved surface. Several people are visible: one person stands to the left of the front wheel, another person is seated in the driver's seat, and a third person is seated in the passenger seat. A fourth person is standing behind the car, near the rear. The car has large spoked wheels and a high chassis. The image is grainy and has a high-contrast, almost silhouette-like quality.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΚΗ-ΣΕΧΗΡ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΓΟΥΝΑΡΗ

TO OIKONOMIKON MEΛΛON

[Ἀπὸ μακρὰν συνέντευξιν τοῦ κ. Γούναρη πρὸς τὸν διευθυν-
τήν τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκδιδομένης «Ἀτλαντίδος»
παραλαμβάνομεν τὰ ἀκόλουθα ἀποσπάσματα].

Εἰς ἐρώτησιν περὶ τῶν πραγμάτων ἀπὸ ἐσωτερικῆς ἀπόψεως, ἐκτίκλωσε τὰ ἀκόλουθα:

[illegible][illegible]

Όσον άγορά τας έπελθούσας από τοῦ παρελθόντος, έ κ. Πρωτοπουργός εν ότι αὐταί εἶνε μέγ

πολλῖται ἀνέκτισαν τὴν
τὴν ἀπώλεσαν ἀπὸ τοῦ

1917: και ἐντεφθεν. Ἡ λογοκρισία
καὶ ἡ χυφειοκρατία κατηργήθησαν.
Ἡ δικαιοσύνη ἀνέστη ἐν τῇ ἀνεσάρ-
τησίᾳ τῆς καὶ ἀπονέμεται ἐπὶ τῇ βα-
σίτει τῶν νόμων καὶ οὐχὶ τῶν ὀρέξε-
ων τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν κόμματος. Ἐ-
Ἰλλὰς σήμερον δὲν κυβερνᾶται δικτα-
τορικῶς ἄλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγ-
γματικῶν πολιτευμάτων ὅπου κατό-
πιν τῶσαν θυσίᾶν ἀνέστησαν ὁ λαὸς
καὶ κατὰ τὸ ὅποιον ὅσον εἶνε ὁ πρᾶγ-
ματικὸς κυρίαρχος, ἡμεῖς δὲ οἱ ἄλλοι
αὐτοὶ ἐντολῆς καὶ ἐπαμυνόμενοι, ἐκού-
μενοι νὰ καταδόμεναι τὴν ἐντολὴν ὅμα-
ώς μᾶς ὑποδεχθῇ τὸν τοῦ ὅπου τῆς
πλειοψηφίας τῶν ἀντιπροσώπων αὐ-
τῶν. Φυσικὰ πολλὰ ὑπολείπονται εἶ-
ναι ἐπανέλθουν εἰς τὴν κανονικὴν αἰ-
τῶν τροχίαν καὶ ἅλλα νὰ ἐλαχθῶσιν
ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μεγαπολεμικῶν ἀ-
ναγκῶν. Ἀς μὴ ἀπομνησθῇ ὅμως ὁ ἑ-
λπίς· εἰς πολλὰ κατστάσεις ἐλαβόμεν
τὴν δικαιοσύνην τῆς χώρας μετὰ
τῶν ἐκλογῶν. Ἦτο πραγματικὸν χάος.
Οἱ σταθεροὶ τῶν Ἀγγέλων, χωρὶς νὰ
ἐλθωμεν εἰς τὴν διάθεσιν μας καὶ νὰ
πληρυνθῶσιν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν.
Ἐπιπλοὶν εἰς μετὰ ὑποχρεωμένοι νὰ
παρέσχωμεν πρὸ παντός, τὴν προσοχὴν
μας ἀλλοτρίῳ διὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν
ἐξωτερικῶν κινδύνων καὶ εἴτι διὰ
τὴν ἐξωτερικὴν ἀνάδωργάναν τῆς
χώρας.

Συνεχίζων ο κ. Γούναρης έζηρε
το χιθικόν του στρατού και το ανά-
κιστον του Έλληνος μαχητού, έρχο-
μενος δε εις το οικονομικόν ζήτημα
έπλε τα έξης:

«Ἡ κατάσταση τῆς Ἑλλάδος εἶνε καλὴ» εἶνε δὲ βέλους καλὴ θύαν λίστα- ἔτα ἔτα ἔτα δὲ μαχόμενα καὶ στρα- τωμένα οὐχὶ οὐχὶ συνεχὴς ἀπὸ τοῦ 1912. Σήμερον διεξαγόμεν ἀκόμη ἔ- ται μετὰ καὶ κυριότατον πόλεμον, ὅπως ἡ πόρτα ναὶ ὑποφέρει ἀπὸ μίαν ἰσχυρομένη ἐξάντλησιν ἀνάλογον ἐ- ρείνης ὅπως παρατηρεῖται ἄλλοι. Ἀ- ἰσχυρομένη ἔμεινε εἰς τὴν μετὰ τὴν οἰκο- νομικὴν οὐλογένειαν τῆς Ἑβρώτης, ὁρισμένη τὸν ἀντικείμενον μίαν πα- ρομένην οὐλονομίαν ὁρισμένη, ἔχοντες ἀπορριπτικὰς χυλίδας ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ πάλαι, καὶ ἔν ὑποφάσματι στερεο- γονίας τινὲς γνωρίζοντες αὐτὰ εἶνε ὑποφύλλοι. Ἡ Ἑλλάς ἔχει θύαν μεγά- λους πηγὰς πλοῦτον τὴν εὐλονομίαν τοῦ

λαοὺς τῆς καὶ τὰ ἀπελευθερωθέντα
 ἐδάξαντες. Μόλις ἀποτομήν τινον-
 μόλις ἡ χώρα ἐπανάβη εἰς τὴν ναυο-
 νικήν τῆς ἑσθῆς, ἡ Ἑλλάς θὰ μετα-
 βληθῇ εἰς κυρτὴν ἐργασίας καὶ πο-
 δῶν. Ὅταν ἱσχυόμεν τὴν βοήθειαν
 αἰ, δὲν αἰσθηματολόγοιμεν ἄλλα
 ποδεύοντες τὴν ζωτικότητά τῆς Ἑ-
 λλάδος, καὶ αὐτὴ εἶναι τοῦ πᾶν. Ἐχο-
 ροῦν, ἀλλ' ἔχομεν ἀντιστοιχήματα καὶ
 ἡ Ἑλλάς τὴν ὅσων κυβερνώμεν οὐ-
 δέποτε ὑπὲρ τῆς περισσοτέρου εὐεθρέ-
 κα καὶ σπανάσιμα μεγαλύτερα.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ

— Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ
— ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΡΙΑΝ

ΣΜΥΡΝΗ.—Ἀπὸ τὴν Κίλικίαν κατέβηθας νέον καταβάναι προσφύγων, πνευγόντων τὰς βεβαίας συνεπείας τῆς Γαλλοκεμαλικῆς συμφωνίας. Ἐκατοντάδες Ἕλληγνων, Ἀρμενίων, ἀκόμη καὶ Τοῦρκων ἀντικεμαλικῶν, ἀγκαταλειφέντας πεποισμένας καλοσάβητας καὶ ἐπαγγέλλεσθαι κερδοφόρα, ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Μεσάνην τοῦ Ἀγγλικοῦ ἄρτοποιοῦ. Μοντάγια» σωρὸν δὲ καὶ προσωμίζοντων εἶσι τοὺ παρόντων εἰς τὴν Σμύρνην, διὰ τὰ διαφύγοντες τὴν ἀσφαλὴν βλέθρων ποῦ ἐπικεῖται εἰς τὴν χώραν τὴν μὲν τὴν ἐπαρρογιῇ τῆς συνθηκῆς Κεμάλ—Μπουρζουμ. Ἐκκενδύονται οἱ περισσώτεροι κλαδίαν τὰ ὑπάρχοντά των ποῦ ἡναγκασθῶσαν ν' ἀφήσουν κάτω ἐκεῖ διὰ τὰ σώσουν τὴν ζωὴν των. Εἰς τὰ μάτια των πλανατὰ ἀκόμη ὁ τρόμος τῆς καταστροφῆς τὴν ὅπλων μέλις διέφυγαν αὐτοὶ, ἀλλὰ δὲν θὰ διαφύγουν ἀσφαλῶς οἱ ἀδελφοί των, ὅσοι ὑπεχόμενοι εἰσιν ἐλάττει μέσων ἀμείνων εἰς τὴν χώραν τοῦ μαρτυρίου, εἰς τὴν δυστυχισμένην των πατρίδα. Μεταξὺ τῶν προσφύγων ὅτι παρῶν καὶ γέροντες ἐτοιμαζόμενοι ἵσως, προτιμῶντες θύμας ν' ἀποθάνουν τὸν ἐλευθέρων θάνατον εἰς τὴν ξένην γῆν, παρὰ τὰ σφαγεῖον ἀπὸ τὸν ἐπιδρομέα Τοῦρκων εἰς τὸν τόπον των ἡ καὶ νὰ ζήσουν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν φρικτὴν δουλείαν τοῦ Κεμάλ, ἀπὸ τὴν ὅπλων ὁ θάνατος εἶνε προτιμότερος. Ἰσχυρῶς ἀκόμη καὶ ἡγῆται ποῦ ἀρχίζουσιν ἀπὸ τώρα πλέον νὰ ἀπληθύνουν τὸ γάλα τῆς δυστυχίας εἰς τὴν ἐστὶν.

Ἡ πρώτη πνοὴ τῆς ἐπερχομένης
καὶ λαοὶ ἔρρευσαν καὶ διελθόντες ὅλο
τὸν ἄλφειον ποταμὸν· τὴν Κιλικίαν
καὶ σπερὴν τὴν ἐρημωσιν κατ' ἐλθόν
τὴν πολυπλάτην χώραν, καὶ ἐκρηγνύον
τοὺς ποταμούς· χωρὶς καὶ κομποπόλεις
καὶ ἀνθρώπους παροικίας· Ἑλληνικάς
καὶ Ἀρμενικάς· Ἀπὸ τῶν ὑπαίθρων
καταφύγοντες καθήμενοι εἰς τὸν

λιμένα της Μεσολίνος, ὁ ὁποῖος εἶνε
 πράγματι σήμερον ὁ λιμὴν τῆς σω-
 τήριας, χιλιάδες Ἑλλήνων, Σουλ-
 ἄρραβόφωνοι καὶ Ἀρμένιοι, ἔξην-
 τλημένοι ἀπὸ τὴν κοιραστικὴν πο-
 ρεὶαν ἀνάμεσα εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ
 τὴν διελυσθὶν πρὸς τὰ πτώματα
 τῶν ἀποκαρβόντων καὶ τῶν ἀθανά-
 τρου καθύστεν εἰς τὴν πατρίδα τῶν
 καὶ τὸ τελευταῖον ἐπιπλοῦν καὶ τὸ
 τελευταῖον ἔρχονται δι' αὐτοὺς τῶν
 ἀντικείμενον. Καταφθάνουν εἰς τὴν
 παραλίαν σφύροντες ὅπως τῶν τῆς
 μαύρου γραμμῆς τοῦ μαρτυρίου τῶν
 ἀπὸ τῶ ἐσωτερικῶν, ὁπότεν ἐπεσσο-
 σσαν πολλὰκις 17 ὥρας καὶ πλεόν
 Ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τούτους αἰῶ-
 νας ἡ τραγικὴ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων
 τὴν ἡμέραν καὶ ἦν ἡ Ἐκκλήσια
 ἀπέπλεεν ἀπὸ τὴν Μεσολίναν, 3) ἡ
 λιάνες Ἀρμένιοι ἀπὸ τὰ Ἀδωνὰ κα-
 τήρχοντο περὶ πρὸς τὸν λιμένα.

Περιοιούσαι δόλοισι καὶ ἔχουσιν δια-
σπαρὴν ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τοὺς
τέσσαρας ἀνέμους, ἐπιχειρήσεις ἔχουσιν
ἀρεθὺς εἰς τὸ τέλος τῆς τύχης, ἔνασι
πυρρὰς αἰσὶν ἀλλόφρων, ἐγκαταλείπου-
σά πάντα, ἐκκίνει πρὸς τὴν θάλασ-
σαν, τὴν θάλασσαν ἐπου διαφανίσαι τὴν
ἢ ἐλπίς τῆς Σωτηρίας. Εἰς τὸ δου-
τερικὸν ἡ καταστροφή ἐστὶν βεβαία.
Ὁ πρῶτος ἀνεμος τῆς συμφορᾶς ἐκεῖ
πνεύσει ἐκρίζοντες τὴν ζωὴν καὶ τὴν
ἐνδοχυσίαν, ἡ λαλίφα πλησιάζει.
Οἱ καταφθάναντες πρόσφυγες ἀ-
φηγούναι ὅτι ἤρχισαν ἡδὴ ἐπελαύ-
νοντες εἰς τὸ δουτερικὸν οἱ ἐπιτρο-
μεῖς Τοῦρκοι, μετὰ τὴν Γαλλοκεμα-
λικὴν συμφωνίαν. Πολλὰ καραβάνια
προσφύγων ἐλθουτέωσαν καθ' ὅδον.
Ἄλλα συμφωνία ληστών κεμαλικῶν
ἐπέλαυνε χεῖρα ἐπὶ τὸν ἔγκυρτον
ἐλθόντων οἰκόνων καὶ καταστροφήν
τῶν φυγάδων Χριστιανῶν, μὲ τὸν
ἰσχυρισμὸν, ὅτι πρὸ τῆς Γαλλικῆς
κατοχῆς ἦσαν ἰδικὰ τῶν.

Αἱ Γαλιλαῖαι Ἀρχαὶ τῆς Μεσοποταμίας
 αἱ ὅσαι μέχρι τοῦδε συνεβόλευσαν
 τοῖς Χριστιανοῦς καὶ μὴ φύγειον,
 εἴ· ἔσαν, καθὼς διετίθεντο, κανένα
 κίνδυνον δὲν διετρέχαν ἀπὸ κανένα
 δὲν τομῶν πλέων καὶ ἐπαυλάζον
 τὰς καθ' ὅπως ἠκούσας των συστάσεις.
 Ἀπ' ἐναντίας ἐβήκωσαν ἡγῆν, οὐ
 ὁρῶσαν ἀναβλέψαντων εὐθύνει δὲ ὁ
 συγὼς μένοντι μετὰ τῆς ἀποχώρησιν
 τοῦ Γαλιλαίου στατοῦ. Καὶ ἡ· ἐβή-
 κωσις ἐξακολουθεῖ. Τὰ καραβάνια
 τῆς φρίκης πυκνοῦνται τώρα πρὸς
 τὴν παραλίαν ἀλλοφρονέστε, α καὶ
 συμπάστεστε.

Ὁ Ἀγγλὸς ὑποπλοίαρχος τῆς
«Μοντάνα» μὲ λέγει:
«Ὁ, τι γίνεται αὐτὴν τὴν στιγμήν
εἰς τὴν Μερσίναν εἰνε ἀπεργραπτον.
Ἐπαληθόμενος εἰς τὰς τραγικὰς ἡμέ-
ρας τοῦ μεγάλου πολέμου. Κατὰ ἤν-
θος τῆς προκυμᾶτας τῆς Μερσίνας
ἔχουν στηθῇ σκαπὴν εἰς τὰς ὅσας
συνασφουρήσαντα χιλιάδες γυναῖκες
παῖδα πρὸς περιμένον ἀμφόπολοι διὰ
τὰς σφύρας τὴν Κωνσταντίνου ἀσπιδι.

Ἄπο δύο ἡμερῶν συνεπληρώθη εἰς αὐτὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου εἰς τὴν Ἀθήνας ἀπὸ τῶν ὁλοῶν ἡ ἑσπέρη βία εἶχεν ἀπομακρυνεῖ τὴν Μεγαλειότητά Του παρὰ πᾶσαν πολιτικὴν ἡδυνίαν καὶ φιλευσδέειον ἀρχήν. Ἡ ἐκ νέου συνάντησις φιλολάου Ἑγεμόνος καὶ λαοῦ φιλοβασιλικῶν ἐκαιρησθέντ' ὀφειλοῦς πανηγυρικῇ κλητῇ τοῦ ἐλευσθέντος αἰσθηματος καὶ τῆς ἐλευσθέντος ἀποφάσεως λαοῦ καὶ ἐξοχῇ δημοκρατικῇ, ὅστις ἀδυνατεῖ νὰ ἐκνοήσῃ τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ χωρὶς τῆς ἀπολύτου ἀνεξαρτησίας τοῦ φρονήματος τοῦ καὶ τοῦ ἀδερμοῦ τῆς ἐλευσθέντος τῆς θελήσεως αὐτοῦ. Καὶ εὐλόγως διότι δὲν ἐπολέμησε πολυανόνους καὶ πολυένεργους πολέμους διὰ νὰ αἰσθάνεται τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν καταπαταμένην ὑπὸ οἰσθηήποτε, ὅσον ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἴνε οὗτος. Ὅ, ἡτο δὲ πρῶτον ὅχι ἀπλῶς παράδοξον ἀλλὰ αὐτόχρημα τερατώδες, ἐν ᾧ Ἑλλὰς ἡγαγόντῃ καὶ ἐγκυκλοῦσθαι νὰ δῇ ἑαυτὴν ὡς ἡγεμονίαν ἐπὶ τῇ ἑσπέρῃ ἐπιβολῇ ἐπὶ τοῦ εὐγενέος τραχήλου τῆς καὶ κινδυνεύῃ νὰ στερηθῇ τὴν ἰδίαν ἐλευσθέντα καὶ ἀνεξαρτησίαν.

Ἐπρεπε δὲ νὰ ἦτο κανεὶς ἀπειρος τελέους τοῦ ὕψους. Ἐλληνικοὺς χαρακτηροῦ διὰ τὸ ἔφτανταί τοις δι' ἀληθινὴν ὁσποικία ὅποια ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ φιλοτιμοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὸν Ζωὴν καὶ τὸν Σενεγαλέζων τοῦ ἦτο ποτὲ δυνατόν διὰ ἐλπίετο ἐκπλῆον ἀνεκτὴ καὶ διὰ ἐδόθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ εὐκαίρια νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς τότε ὑφιστάμενον καθέστατοις.

Ἀλλὰ πλὴν τοῦ ἡθικοῦ τούτου καὶ σπουδαταίτου καθ' ἑαυτὸν λόγον ὑπέρχε καὶ τὸ ζήτημα τῆς προσωπικῆς ἀξίας τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, Βασιλέως μοναδικοῦ εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν καὶ παραρμυλλῶν τὸν ὅποιον ἰδὼν ἦτο φρικτῶς ἀδύνατον νὰ περπατῇ ἐξ ὧν Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ στερεθῇ διὰ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου δὲν ἦτο ὡς ἡγεμόν τῆς χλιδῆς καὶ τῆς ῥασαίτης, ἀλλ' ὡς ἀρχὸν τοῦ εὐγενῆ καὶ ὑπερόχου, εἰς τὴν μεγάλῃ καρδίαν τοῦ ὁποίου συνεκροῦντο τὰ ἔθνικα ἰδιώματα καὶ οἱ ἔθνικοι σκοποί. Ἄν τὸ ἔθνος εἶχε τὴν ὁρμὴν τῆς ἀκαταπαύστου προόδου καὶ τὴν ἰσράν ἐπιθυμίαν τῶν καλλινίκων ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων, ὁ βραχίων τοῦ ἡρωικοῦ καὶ μεγαλόφρονος Κωνσταντίνου ὕψωνε τὴν ρομφαίαν διὰ τῆς ὁποίας πρῶτος ἦτο ἔτοιμος ὅπως διανοίξῃ τὴν εὐρείαν λεωφόρον πρὸς τὸν ἔθνικὸν προορισμὸν καὶ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ '912 καὶ τοῦ
913 ἦσαν λαμπροὶ δικαίως τῶν
ἐπιλογῶν τοῦ Πανελληνίου ἐπὶ τὸν
Κωνσταντῖνον καὶ ἀντιγόνητος
διαπλοῆσιν τῆς διαφύλου φιλο-
πατρίας του ἡ ὁποία δὲν ἐγνώ-
ρισεν ὅρια εἰς τὴν προσπάθειαν
ἐπὲρ πραγματώσεως τῶν ἐθνικῶν
ἡμῶν ὀνείρων. Τόσων ἀνεγυρω-
σμένα ἦσαν καὶ εἶνε τὰ Πανε-
ληνιστικὰ ἰδεώδη τοῦ λαμπροῦ

καὶ ἐπιτέλλων Βασιλεὺς, ὥστε Γαλ-
λικαὶ καὶ Ἀσσυριαὶ ἐφημερίδες νὰ
κατηγοροῦσιν ἑαυτὰν ὡς Κωνσταντίνου
δουλοῦ..... ἀνιέσθεται χρησιμοποιοῦν
τὴν δέξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρα-
τοῦ νὰ..... ἀνακτήσῃ τὴν Κων-
σταντινούπολιν καὶ ἀποσφίξῃ εἰς τὸν
περικύκλωτον ναὸν τῆς Ἁγ. Σοφίας.
Ἡ φοβερά αὐτὴ κατηγο-
ρία διὰ τῆς ὁποίας ἐπεξηγεῖτο νὰ
κινήσῃ ἡ δομώμενη τὸν φιλερμη-
νικὸν στοιχείον τῆς Εὐρώπης ἐ-
ναντίον τοῦ προσώπου τοῦ Κων-
σταντίνου εἰς βεβαίως τὸ ἀρι-
στον ἐγκάμωσεν τοῦ λαοῦ τοῦ ἡ-
μιον Βασιλεῦς, τὸν ὁποῖον ἀκρι-
βῶς τοιοῦτον φαντάζεται νὰ ἔδωκε
καὶ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ τὸν ἀντίστοιχον
φορὸν τὸν ἑὸν. τυχὼν καὶ ἡμεῖς ἄν
ἐνθυμισητῇ τῆς ἐθνικῆς πορείας.
Ἡ ὥρατα εἰκὼν τὴν ὁποίαν προσ-
φέρουσιν σήμερον εἰς τοὺς ἡμεῖς.
ἀναγνώστας καὶ διὰ τῆς ὁποίας
κοσμώμενος περικλάμπωσιν τὰς στή-
λας τοῦ «Κυπριακοῦ Φύλλου»
ὁμιλεῖ εὐλογητότητα ὑπὲρ τοῦ δι-
καίου καὶ τῆς ἀπλότου ὁρμήτης
τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ὁποί-
ας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πρὸ 12 πε-
τον ὅπως σπύλλῃ καὶ πάλιν τὸν
πάνταμον Ἑλληνικὸν Ἔθνον.

Διὰ μίαν ἐπιπλέον φοράν ὁ μεγαλόδοτος Κωνσταντῖνος ἀντήλαξε τὴν ἄνεσιν τοῦ Παλατιοῦ πρὸς τοὺς κινδύνους, τὰς σιγήσεις καὶ κακονυχίας τοῦ στρατοπέδου, διότι συνηθάνειτο διὰ ἐφόρον ὑπάρχοντες Ἕλληνας τοὺς ὁπλοὺς δὲν φοιτᾷε ὁ χρυσάκιμος τῆς Ἐκκευθρίας Ἥλιος, ὁ Βασιλεὺς ὁρᾷεταί ἕνα μετὰ τοῦ λαοῦ τὸν σιγαίνεσθαι, κλίττων συνεγχεῖ καὶ ἀφρόδως τὸν δασεοῦντα πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς πόθους καὶ τὰς ἀπελευθερωτικὰς τοῦ ἔθνους τάσεις.

Ἐν ὅλοις διὰ τοῦτο εἶνε ὁ ζωηρὸς παλμός τῆς Πανελληνίου καρδίας διὰ τοὺς ὁποῖον χαλεπεῖται τοῦτο τὴν μεγάλην παράγμει καὶ ἐκφραστικωτάτην ἡμέραν τῆς ἐπανόδου τοῦ νικητοῦ Βασιλέως εἰς τὸν Ἱερὸν τὸν ὁποῖον κατέστησεν διὰ θαυματοῦρου δράσεως πραγματικὸν ἔθνικόν δεσμὸν τῆς Πανελληνίου ὁλομπερίας τῆς ἐπολεῖας εἰνε περὶ λαμπροῦς ὁρατῆς εἰκόνων καὶ μεγαλοπρεπῆς παύσεως.

Χωρίς τὸ ἔθνος νὰ αἰσθάνεται ταπεινὴν καὶ Ἀσιατικὴν ποροσαπολατρεῖαν πρὸς τὸν Μονάρχην ὅστις κἀδίδται ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐν συνειδήτως τρέφει ἀπειρον σεβασμὸν καὶ διάφορον ἀγάπην πρὸς τὸν εὐδαρῶς ὑπέρμαχον τῶν ἔθνικων δικαίων, παράγοντα βαρυστήμαντον τὸν ὁποῖον μετὰ τοῦ γενναίου Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὑπολοφύσσον ἤχι ὁλὴν οὐ ἔχθρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ. Μένει σεβαστὸς καὶ πρέπει νὰ μένῃ ὁ Κωνσταντῖνος ἄρχων Συνταγματικὸς, ἀλλ' ὁσονδήποτε ἀναγκαῖον καὶ ἂν θεωρῆται σήμερον ὑπὸ τοῦ Συνταγματολόγου ὁ Βασιλεὺς νὰ μὴ βασιλεύῃ, τὸ Πανελλήνιον θέλει τὴν Βασιλεῖα του ὅχι νεκρὰν καὶ ἀδρανῆ σιδιὰν, ἀλλὰ παράγοντα συνωσφέροντα εἰς τὸν ἔθνικόν ἀγῶνα καὶ τοιοῦτος παρῶν ἀνεκλίμης ὑπῆρξε καὶ εἶνε ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, τὸν ὁποῖον μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀγαλλιάσεως χαρπετύλιζεν καὶ πάνιν ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ Θρόνου.

